

[Poul Møller.]

med Storbritannien repressalier, hvis vi går ind i de seks, men vil være ligeglad, hvis vi går ind i en nordisk toldunion.

Ser vi på det vareområde, der er omtalt under debatten, bilerne, er det bekendt, at hvis man går ind i en nordisk toldunion, skader man den britiske bileksport til Norden — og til Danmark — lige så stærkt, som hvis vi går ind i de seks' marked; så vil den svenske bilindustri overtage det nordiske marked, således som den allerede har overtaget det svenske marked, idet vi skal op på bitoldsatser, der gør, at den britiske bileksport ikke længere kan finde sted til det danske marked. Derfor er der grund til også at foretage en undersøgelse her og ikke gå ud fra på forhånd, at den ene toldunion kan man tilslutte sig uden nogen som helst vanskeligheder med andre lande og andre markeder, medens den anden toldunion vil medføre en lang række repressalier over for Danmark.

Den højtærede udenrigsminister havde politiske betænkeligheder med hensyn til tilmeldelse til de seks, og jeg kan godt forstå, at han kan være bange for, at det skal udvikle sig til et statsforbund, og at dette statsforbund i tidens løb skulle udvikle sig til en forbundsstat. Men trods alt, hvis der skabes en europæisk forbundsstat, hvis det virkelig bliver konsekvensen, at der skabes en vesteuropæisk forbundsstat lige syd for den danske grænse, tror man så, at Danmark i det lange løb kan være uden for en sådan europæisk forbundsstat? Tror man ikke, at den politiske konsekvens af skabelsen af en europæisk forbundsstat bliver, at også Danmark kommer ind i en sådan? Jeg tror det.

Jeg er glad for, at den højtærede udenrigsminister var enig med mig om, at de kulturelle betænkeligheder, som har været fremført, ikke vejer så tungt ifølge hans vurdering. Her var vi altså enige i modsætning til, hvad der måske er tilfældet med den højtærede udenrigsminister og nogle af hans partifæller, som han selv antydede.

Jeg tager altså den højtærede udenrigsministers udtalelse som udtryk for, at han er rede til en fordomsfri drøftelse af disse problemer. Jeg forstår ham, når han siger, at han nu vil have, at frihandelsområdet, eller den association, som han nu kalder det, skal

have en chance, og at han ikke mener, det blot er en luftspejling. Den højtærede udenrigsminister var sikkert i dag noget mere optimistisk i sin bedømmelse af situationen, end han var det i tirsdags, da han sagde — det står i Folketingstidende for 1958-59 sp. 2679—:

„Lykkes det kommissionen“ — det er Hallsteinkommissionen — „at finde frem til forslag, der kan bifaldes af alle seks regeringer, og som samtidig af lande uden for de seks anses for egnede som diskussionsgrundlag, er det sandsynligt, at der i marts-april måned eller deromkring på ny vil komme forhandlinger i stand mellem de 17 lande, formentlig inden for OEECs rammer. Men om dette nås, kan ikke forudses på indeværende tidspunkt, og man skal næppe stemme sine forventninger for højt.“

Videre siger udenrigsministeren — det står på sp. 2680—:

„Udsigten til at nå til enighed under eventuelle nye forhandlinger om en langtidsløsning er som allerede sagt højt usikker. De meningsforskelle, som førte til suspendering af forhandlingerne i november måned, består stadig, og modsætningerne mellem Frankrig og England vil måske under nye forhandlinger fortsat vise sig uoverkommelige.“

Dette er det udgangspunkt, vi har haft for denne debat. Det er regeringens egen bedømmelse af det realistiske i at forvente en association mellem de sytten lande; er det så urimeligt, at vi fra vor side siger: når det er så spinkelt et håb, må vi så ikke indstille os på noget andet? Må vi ikke begynde at føre vor debat således, at vi tager de andre løsninger op til reel overvejelse i stedet for stadig at føre debatten, som om vi kunne håbe på at få dette frihandelsområde? Det vil afklares ret hurtigt, om vi har noget grundlag for dette håb om en association, men jeg tror, det er nyttigt, at vi allerede nu begynder at revidere vor politiske linje, således at vi kan se, hvis denne association ikke opnås, hvis det viser sig, at den højtærede udenrigsministers egen vurdering er rigtig, og at der ikke er noget stort håb her, hvad Danmark da skal gøre. Er det da urimeligt, at vi fra konservativ side har sagt: vi må nu diskutere andre muligheder? Vi må nu